కవితా కౌముది

వెన్నెల ధార

మణి వడ్లమాని

వెన్నెల ధార!! జగతి అంతా కురిసే వెండి వెన్నెల ధార!!
అంబరం నుంచి వర్షిస్తున్న ఆనంద అమృతధార !!
జలతారు పరదాలు చాటున వెన్నల రేడు కురిపించే కౌముది ధారలో
ఆమె మోమున వున్న చిరు చెమట చినుకులు కాస్త
ముత్యములై మెరయు చున్నవి
ఆమె కన్నుల కాటుక నిశిధిని పోలియుండగా
కనుపాపల కాంతి కిరణాలు మిలమిల మెరిసే తారకలు వలె వున్నవి
ఆమె కనుదోయి రాకా చంద్రుని చూసి
వికసించిన కలువలేమో అన్నట్లు వున్నవి
ఆమె చెక్కిళ్ళ నిగ్గుటద్దాలలో జాబిల్లి తొంగితొంగి చూస్తున్నాడు
ఆమె అధరాలపై తొణికిసలాడుతున్న మధువు లొలికించె చల్లని వెన్నెల!
ఆమె నాగినివలె హొయలు పోతోంది
తెల్లని చిక్కటివెన్నెల మొగలిపూల పానుపు వలె వుంది
ఆమె జడలోని విరిసిన మల్లెలు, రేరాజు అందంతో పోటి పడుతున్నాయి
ఆమె వదనం పున్నమి చంద్రుని వెండి వెన్నలలా
చంద్రకాంతులు వెదజల్లుతున్నది
ఆమె దివినుండిభువికి దిగిన అచ్చెర కన్య వలెవున్నది
ఆమె మూర్తిభవించిన ప్రేమదేవత లావుంది
ఆమె దోసిళ్ళనుండి జాలువారుతున్న వెన్నెల ధార..-
ఆనందంగా ఆ అమృత ధారని పానం చేశాను!
జగమంతా నిదురిస్తున్నవేళ పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నలలో
ఆమె ఒడిలో నేను ! అలౌకికమైన స్వాప్నిక స్థితి!
అస్తిత్వం వుందా నాకు! ఆమె నేనా? నేనే ఆమెనా? ఏమో?
మానసం విహంగంలా ఎగిరిపోతోంది! అనిర్వచనీయం ఆ అనుభూతి
అంతా ప్రేమమయం! అంతా ఆనందమయం!
వెన్నెల! వెన్నెల! ఎటుచూసినా కురిసే వెన్నెల ధార!! ***

స్వగతాలు
ఎస్.కె.వి.రమేష్

ఆరేసుకున్న పచ్చ చీరలో
ఒక్కో దారపు పోగు
లాగేస్తున్నాడీ మనిషి
ఆ దారమే వాడి మెడకు
ఉరితాడవుతుందని తెలీక
అంటుందా అడవి.

***

తారలు కురులు
ఆకాశం వదనం
సూర్య చంద్రులు కన్నులు
కదిలే మేఘాలే శ్వాసలు
ఇంద్రధనుస్సు పెదవులపై పూచిన నవ్వు
నింగి నుంచి నేల దాక అనేక వర్ణాల చీరగట్టి
ఆనందాన్ని అడవిగా విరబూయించి
నిట్టూర్పుల కూర్పుతో ఓ ఎడారిని చేసి
తనతో తానే సంగమించే ప్రకృతి కాంత
నీ నా కళ్ళ సాక్షిగా.

***

రాలిన పండుటాకును
తన నీడన పెట్టుకుని వృక్షం
ఎదురుగా ఉన్న వృద్ధాశ్రమాన్ని దెప్పిపొడుస్తోంది

***

నీ పరిచయం ఏమి మిగిల్చింది నాకు
నాలో లేని నన్ను తప్ప
నీ అజ్ఞాతం ఏమి మిగిల్చింది నాకు
నీకై వెదికే నన్ను తప్ప.

***

ప్రేమకు ఫలితం
కరుణ

ఇష్టపడితే కష్టపెడతావు
ఆరాధిస్తే ఆవేదన కలిగిస్తావు
వెంటపడితే చీదరిస్తావు
ఆరాటపడితే చిరాకు పడతావు
ప్రేమించితే తృణీకరిస్తావు
నీ నిరాదరణ నన్ను నిరంతరం
నిర్దాక్షిణ్యంగా హతమారుస్తూ ఉంటే -
నీపై కలిగే నా ప్రేమ మళ్ళీమళ్ళీ
నన్ను బ్రతికిస్తూనే ఉంటుంది..!

***

ప్రేమ కట్టడం

రేణుక అయోల

జారుతున్న మంచు దుప్పటిలో
ఉదయించే సూర్యకిరణాల వెచ్చదనంతో
ధ్యానంలో నిమగ్నమైన యోగిలా
అంతంత మాత్రమే ప్రవహించే యమునానది కన్నుల్లో
ప్రతిబింబంగా మారాలని ప్రయత్నించే తాజమహల్ మెట్లమీద
ఈ ఉదయం అపురూపం.

శరీరం శిధిలమై చరిత్రలో భాగమైపోయింది
ప్రేమ సజీవమై పాలరాతిగుండెలో ఒదిగిపోయింది
అడుగు అడుగునా ప్రేమ శిల్పచాతుర్యాలలో నిండి
తనఒడిలో చేరమంటూ పిలుస్తోంది.

ప్రేమాన్వేషణ మొదలవుతుంది
జారిపోయిన గతంలోంచి శిధిలమవుతున్న ప్రేమ జీవించి-
ప్రేమలేఖని అందించి చదువుకోమంది
ఎన్నో అక్షరాలు గుండెలో వాలి
స్వప్నజగత్తుని సిద్ధంచేసి అనంత తీరాలకు మోసుకు వెళతాయి.
ఎన్నో భాషలలో ప్రేమ తాజమహల్ మెట్లనిండా పరుచుకుంది
పూచిన ప్రేమపూలని ప్రతి పాదం స్వీకరించింది

2

గైడ్ వివరించే చరిత్రలో
కఠినశిలలు మోసిన కూలీల చెమటధారలు
చలువరాతి పలకలకింద నలిగిన బతుకుల ఆనవాళ్ళు
రాతిలో పూసిన పూలరెమ్మలలో కనిపిస్తాయి
వేళ్ళుతీర్చిదిద్దిన నగిషీలచిత్రాలు "తాజమహల్"ఆత్మని కమ్ముకున్నాయి

ప్రేమ చరిత్ర రెండు మనసుల్లో ప్రవహించినప్పుడు
ఆ మహకావ్యానికి మౌనంగా ' సలాం' చెప్పడం
ఆ సాయం సంధ్యలో షాజహాన్ ప్రేమని మోసుకెళుతున్నంత అనుభూతి..

***

వెర్రి ఆశ

జ్యోతిర్మయి

అయినా అంత తొందరేంటి నీకు?
కలిసే వెళ్దాం అనుకున్నాం కదా!
నువ్వొక్కదానివే అలా వెళ్ళిపోవడమేనా?

ఎవరేమైతే నీకేం? ఎవరెలాపోతేనేం?
అరె....వెళ్ళే ముందు కనీసం ఓ మాట...

అయినా ఏ రోజు నువ్వు నా మాట విన్నావు కనుక!
నా కోసం వేచి వుండకన్నానా ...
రాత్రవనీ, అపరాత్రవనీ,
నేనొచ్చేదాకా కళ్ళు వాకిటనే!
తిండీ లేదూ ...నిద్రా లేదూ....

అసలు నువ్వెంత గడుసుదానివంటే...
నా ఇష్టాలేంటో తెలుసుకున్నావు కాని,
కనీసం ఒక్కసారైనా, నీకు నచ్చేవేంటో చెప్పావా?
నన్ను పసివాడిగా మార్చి ఏమి తెలియకుండా చేశావ్!

నీ కెంత స్వార్థం లేకపోతే...
సంతోషాన్నంతా మూట కట్టుకుని,
విషాదాన్ని విరజిమ్మివెళ్తావ్ ?

నాకేనా పౌరుషం లేనిది?
నీ తలపులన్నీ ఈ పూటే తుడిచేస్తా....

అదేంటో.... చెరిపేస్తున్నకొద్దీ కనిపిస్తూనే వున్నయ్
ఊట బావిలో నీరులా....
అవి కూడా నీ అంతే మొండివి మరి!

నీ ఉనికితో నా మనసంతా వెల్లవేసినట్టున్నావ్
ఏ వైపు చూసినా నీ రూపమే!

నువ్వు మొన్న కట్టిన పచ్చ చీర
జ్ఞాపకాల అలల్ని రేపుతోంది!
నువ్వు నాటిన మల్లెమొక్క
నిను గానక... బిక్క మొహం వేసింది!

నా సంతోషానికి అవసరమైన మందేదో
చెప్పడం మరిచిపోయావ్,
ఎదుటనున్న కాలం అంతా....
నీ తలపులు మోస్తూ బ్రతకమన్నావా!

తిట్టానని కోపగించుకుని రాకుండా వుండకేం!
మరుజన్మలోనైనా... నన్ను కలుస్తావని వెర్రి ఆశ!! ***

నడి వయస్సు

శ్రీనివాస ఫణికుమార్ డొక్కా

(వంగూరి ఫౌండేషన్ నిర్వహించిన పోటీలలో బహుమతి పొందిన కవిత)

ఇది వసంతం కాదు
ఈ చిగుళ్ళన్నీ ఎప్పుడో గట్టిపడ్డాయి,
ఇది గ్రీష్మమూ కాదు
తాపాగ్ని కీలలు ఈ శరీరాన్ని సంపూర్ణంగ దహించలేక పోతున్నాయి,
వర్షార్తవ మసలే కాదు
కష్టాల కరి మబ్బులూ, కన్నీళ్ళ కుండపోతలూ ఈ కళ్ళకి అలవాటైపోయాయి,
ఇది శరత్తూ కాదు
నిర్లిప్తత నీడలు మనసులోని వెన్నెలని మింగేస్తున్నాయి,
పోనీ హేమంతమూ కాదు
చలిరాత్రి దుప్పట్లో ఒక్కణ్ణే ఉన్నా నిద్రపట్టేస్తోంది,
అలాగని శిశిరమూ కాదు
పంచప్రాణ పత్రాలు ఈ కట్టెని ఇంకా గట్టిగా పట్టుకునే ఉన్నాయి,
మారుతున్న కాలంతో బాహ్య శరీరం మారిపోతున్నా, లోపల మాత్రం..
స్థితప్రజ్ఞతో, చిరకాల జడత్వమో
ఏదో తెలియని భావం, స్థిరంగా పేరుకుపోతోంది..! ***

చంద్రునికో నూలుపోగు కోసూరి ఉమాభారతి

వెక్కివెక్కి ఏడ్చినప్పుడు అక్కున చేర్చుకునేది అమ్మ
వాననీళ్ళలో కాగితపు పడవలతో ఆడించేది అమ్మ
ఆటైనా పాటైనా తానోడి నన్నే గెలిపించేది అమ్మ
వేలెట్టుకునడిపించి బడిలో అమ్మేగా దిగవిడిచేది!
తిరగడానికి కారుఇచ్చి విద్యల్లో ఎదగడానికిఊరుమార్చి
ఇంటాబయటా అన్నిటా నావైపే నిలిచేది అమ్మ
చదివి అలిసినప్పుడు తన ఒడిలో సేదతీర్చేది అమ్మ
డిగ్రీచదువులు కోరిన నగలు రంగులకలలు అమ్మచలవే !
సమస్యలనెదురించి బతుకు పరీక్షల్లో నెగ్గడం నేర్పింది అమ్మ
రోజులెప్పుడూ మనవేకావని చెప్పింది కూడా అమ్మే!
నేనదిరినా బెదరినా చేయూతనిచ్చింది అమ్మ
అందంగా ఎదిగనన్నుచూసి తెగ మురిసింది అమ్మే!
కష్టంతెలీకుండా నష్టంకలగకుండా కొమ్ముకాసిందీ అమ్మే!
అన్నిటా నాకు పెన్నిధి తానే అయింది అమ్మ
నేకలత పడితే తొలుత చెమరించిన కన్నులు అమ్మవే!
నానలతలకి ఎప్పుడైనా అమ్మ సేవలేగా ఔషధాలు!
కాలాలుమారినా వర్ణాలు వెలిసినా జలాలు ఉప్పొంగినా
తొణకనిది అలుపెరగనిది నిండైనా అమ్మ మనసేగా
ఆమెత్యాగానికి బిడ్డనైన నాభాగ్యానికి నామాతృమూర్తికి
పాదాభివందనాలు శతకోటిఅభివందనాలు!!
వయసు పైబడినా చూపు పలుచనైనా
భోగాలు నాకందించి యోగినిలా వెలుగు పంచింది
ఏమని తలవను అమెనెలా మరువను?
నాదేవతే ఐనా అమ్మకి ఇదో చిరుసందేశం...
నీప్రాపకంలో ఎదిగిన నేను నీ జ్ఞాపకాలలో ఒదిగినప్పుడు,
జీవితయాత్ర సుదీర్ఘమై తోచినప్పుడు,
దిక్కువై చిరుదివ్వెవై చెలిమివై చేయూతవై,
నా దారులలో వెలుగులు నింపేది నువ్వేగా అమ్మా! ...... ***

రసరేఖలు

శ్రీధర్ బచ్చోటి

అందముగ వెలిగెడు హృదయమ్ములెన్నొ
అన్నివైపుల చుట్టి యాహ్లాద పరచు
మదిని సోకును చల్లని మారుతమ్ము
మంచితనమిల సర్వసామాన్యమవగ

ఎల్లరును మంచివారలే యీ జగాన
ఇంటివారలిరుగుపొరుగింటి వారు
ఊరి వారలు ధరనున్న వారలెల్ల
మంచితనమునకెల్లరు మారు పేర్లు

హృదయసౌందర్యతేజమెల్లెడల నిండి
జగతి సర్వమ్మునానందఝరుల నించు
కల్మషమ్మును దుశ్చింత కానరాని
పరమరమణీయ సీమయై బరగు జగము

ఇది యసాధ్యము, నిజము కాదిది యటంచు
తెలియునైనను తేలెద కలలయందు
కలలు నిజములై నిలువవు, కరుగు తుదకు -
స్వర్గముననైననీ కోర్కె సాధ్యమగునె!

హృదయమును పిండి, నూనెబొట్లిన్ని తెచ్చి,
ప్రమిదలో నింపి, ప్రేమ దీపమ్మునెత్తి
అల్పకాంతిని వెలయింపనాంధ్యమందు
ఆశ జనియించు చీకటి యల్పమౌను

POST YOUR COMMENTS